

WAT KAN ER NOU GEBEUREN IN EEN NIEUWBOUWWIJK IN LONDEN?

Om precies vier minuten over twee vond Bob Evers in een gedeukte metalen afvalbak een gescheurde paraplu en meteen had hij het gevoel dat deze vondst het eerste gelukje van de dag was. Hij opende de paraplu, merkte dat ruim de helft van de baleinen nog werkte en keek met een tevreden gezicht door een scheur naar de loodgrijze hemel.

Met het hoofd een beetje scheef luisterde hij naar het getik van de druppels. Ze klonken niet hard, het was meer of je ergens in de verte een douche hoorde ruisen, maar je werd er wel nat van, dat had hij al aan den lijve ondervonden. Regen was het niet, maar miezer is erger. Je hebt de neiging miezer te negeren en voor je het weet, ben je kleddernat.

‘Lekker land,’ zei Bob tegen de afvalbak. ‘Moet je zien: modder, een weg waar de stukken van zijn afgesprongen, metershoog onkruid en gebouwen die langzaam bezig zijn spontaan in puin te zijgen. Waarom in naam van alles wat redelijk is, heb ik me laten overhalen om een kijkje te gaan nemen in dit huiveringwekkende oord?’

Hij keek naar een waterstraaltje dat halverwege de paraplu een gaatje had gevonden en op de neus van een van zijn bemodderde schoenen uiteenspatte.

‘De Docklands, wat een gebied. Londens glorie noemen ze het. Dat haal je de lierelore. Een plaats waar ze afval verbranden, is gezelliger, daar zijn in elk geval mensen. Of zou ik verdwaald zijn? Eens kijken wat de heer Nicholson ervan zegt.’

Hij klemde de steel van de paraplu onder een oksel en pakte met vochtige vingers de ‘London Streetfinder’ uit zijn zak, de stratengids van Londen zoals die was samengesteld door Nicholson. De man was er blijkbaar trots op geweest en had zijn naam in grote letters laten vermelden op het omslag. Bob keek ernaar en probeerde te ontdekken wat er de reden van kon zijn. Had Nicholson soms nieuwe straten bedacht of een gehele eigen naamgeving ontwikkeld?

Hij haalde zijn schouders op en dacht: een plattegrond is een plattegrond, het doet er weinig toe of meneer Pieterse er een boekje van maakt, of mevrouw Janssen. Waar zou ik zijn?’

Hij keek om zich heen, maar zag geen straatnaam. Dat was in redelijkheid ook niet te verwachten, gaf hij toe. Zelfs afgemeten, fantasieloze, maar o, zo degelijke Engelsen gaan geen bordjes spijkeren tegen palen die doelloos scheef staan te hangen in een landschap vol slooppanden, afgesleten bolders en doorgeroeste kranen.

Bob Evers bezat een zuiver gevoel voor richting en hij wist dat in noordoostelijke richting de straat moest zijn waarnaar hij op weg was.

Met een vuile nagel liep hij langs de krul die de Theems in het dokkengebied van Londen maakt. ‘Yabsley Street, zowaar, daar is-ie. Nou eens kijken waar dat oude pakhuis ...